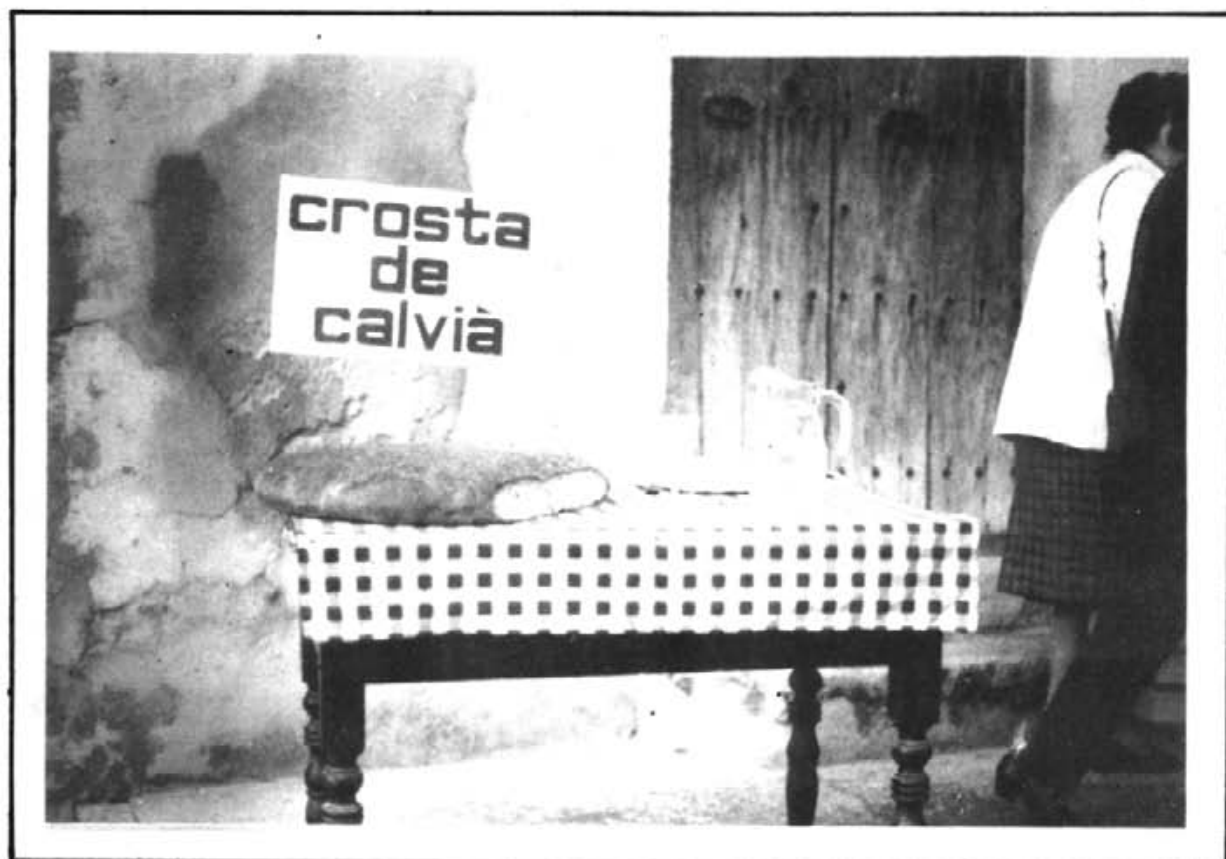

Veïnats

DEL TERME DE CALVIÀ

revista informativa i cultural

A l'interior:

- Reportatge de la RUA '87
- Quin bordell!, pel grup de teatre capdellaner: Aigua dolça

Preu: 50 pts.

n.º 48 - Març 87

EDITORIAL

Una vegada més ha passat Sa Rúa pel nostre poble. I una vegada més la gent ha respost amb una massiva participació. Com organitzadors hem de donar les gràcies a la gent, i hem d'encoratjarlos perquè segueixin participant, perquè participant farem poble, entre tots.

Enguany hi ha hagut set carrosses, incluída una que va venir de fora del poble (de la Pantera), benvinguda sigui!

Enguany la gent s'ha disfressat en comparsa; i nosaltres creim que s'ha de potenciar aquesta forma col·lectiva de disfressar-se.

Però, com cada any, també hi ha hagut molta gent sense cap mena de disfressa. Molta gent que ve només a mirar com se disfressen els altres.

Això, creim que és por a fer el ridícul. Però és necessari llevar-nos tots aquesta por i després ens entemerem que és molt més divertit anar pel mig que guaitar des de les voreres.

Entre tots hem de conseguir que tothom que assistesqui al nostre carnaval vagi disfressat.

NOTA DE LA REDACCIO

La revista VEÏNATS vol recordar el seu caràcter progressista i nacionalista i, per tant, obert a tota possible col·laboració. Per aquesta raó, la revista VEÏNATS, publica des de sempre totes les col·laboracions que reb, encara que no estigui d'acord amb els seus continguts.

Amb això vol fer notar que l'habitual col·laborador, Juan Jiménez, NO és el comentarista polític de VEÏNATS, i que els seus articles són únicament expressió de la seva opinió personal.

Sumari

<u>Article</u>	<u>Pàgina</u>
- Editorial	2
- Notícies Municipals	4
- Collonades	5
- Plomes amigues	6
- Teatre	8
- Coses de Capdellà	9
- Cotorreig	10
- Opinió	12
- Club de Lectors	14
- Magaluf	18
- Guia de Calvià	19
- Xerrades de Cafè	22
- La honesta gata de Mesalina	24
- Socorrisme	27
- Esports	28
- Passatemps	31

A LES PAGINES CENTRALS

SA RUA!!!!

Els articles recollits a aquesta Revista expressen únicament la lliure opinió dels seus autors, i aquests són els únics responsables dels articles que signen.

Han col.laborat:

Comte Cràpula
 Antoni Oliver.
 P.J. Rubio,
 Julián Vicens.
 Juan Jiménez.
 Johnny Perrouche.
 Magdalena F. Mulet.
 Pep Rubio.
 Pere Morey.
 M^a. D. de Burgos.
 R.G.
 S. Barceló.
 V. Moreno.
 Revista "El Mirall".

Fotografies:

Xisco Juaneda.
 Joan Rubio.

Muntatge:

Xisca Esteve.
 Carme López.

Màquines:

Miquel Herrera.
 Pep Rubio.
 Manuel Suárez.

Ordinador:

Joan Vidal.

Coordinadors:

Manuel Suárez.
 Pep Rubio.

En el nostre passat
 número ens oblidàrem
 d'anotar com a col-
 laborador a En Lino
 Cabrera, que va di-
 buixar la passada
 portada de Veïnats.

NOTA D'AGRAÏMENT

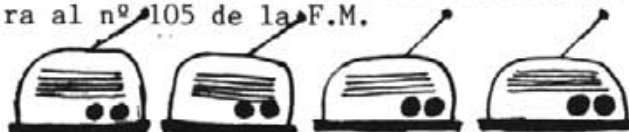
La Revista Veïnats vol fer públic el seu agraïment al C.D. Calvià que, molt amablement, va acceptar canviar l'horari del seu partit el dia de Sa Rua, per evitar la coincidència amb la desfilada de disfressats.

Igualment hem d'agrair a l'Ajuntament la seva subvenció, sense la qual hagués estat impossible fer aquest dia de Carnaval i, sobre tot, donar les gràcies a totes les persones que participaren a la festa, perquè ells foren qui la feren gran i, de cada any més, la fan seva.

JA TENIM LA NOSTRA EMISORA DE RÀDIO

PROPIA: CALVIA RÀDIO!!

La Revista Veïnats li dona la benvinguda i vos anticipa que hi contribuirà en la seva programació amb un programa de caire cultural d'una hora setmanal. Podreu trobar la nostra emissora al n° 105 de la F.M.

NOVES PUBLICACIONS

Dues noves publicacions han vist la llum recentment al nostre Terme. Es tracta de Xiprell, Revista de l'Escola d'Adults i S'Escola, del Col.legi Públic d'es Capdellà.

La seva impressió té lloc al Centre de Professors de Palma, i estan, les dues revistes, elaborades a partir d'articles dels alumnes.

Des d'aquí volem desitjar una llarga vida a totes dues i felicitar-les per la seva feina.

NOTICIES DE L'AJUNTAMENT

● El dia 27 de Febrer es va celebrar una festa d'inauguració de l'ESCOLA TALLER de Santa Ponça, que ja funciona des de fa un mes, a la que s'ensenya fusteria, jardineria, dibuix i sobre tot restauració. El grup són 16 alumnes menors de 25 anys.

El seu objectiu és rehabilitar el molí de Santa Ponça i la zona verda anexa, com també la construcció d'hivernes municipals.

Les subvencions del centre provenen del F.S.E. A més a més, els alumnes reben un sou mensual que va de les 20.000 a les 60.000 ₧ per part de l'INEM. Les classes són de 40 hores setmanals a càrrec d'un arquitecte, un pedagog i varis mestres.

Aquestes classes tenen tres etapes. En acabar els alumnes tenen una especialització per oferir els seus serveis a qualsevol empresa.

● El Jutjat d'Instrucció nº 3 ha desestimat el recurs presentat per En Joaquín García de Jalón hi ha absolt el batle de les presuntes coaccions de les que havia estat denunciat.

● El dia 9 de Febrer varen començar les classes a l'escola de Magalluf, que rebrà nins de la zona de Palma Nova-Magalluf, que fins ara anaven a les aules pre-fabricades.

● La Jefatura de Costes esta acabant les obres d'una paret de contenció a la platja de la Costa d'en Blanes. Se crearà una zona peatonal i més tard es farà una segona fase consistent en l'ampliació de la platja que tendria unes dimensions de 500 m. per 40 m.

Segurament, les obres acabaran abans de la temporada turística.

● S'ha presentat un "Recurs Extraordinari de Revisió" a la sentència del Tribunal Suprem, al cas del secretari, ja que hi ha hagut revisions del mateix tipus amb altres dos municipis.

● L'Ajuntament encarregarà un projecte per l'evacuació de les aigües residual de la Costa d'en Blanes. Se connectarà amb la depuradora de Bendinat, ja que es farà més aviat i amb un preu menor que fer una depuradora nova. La realització de l'obra, durarà uns dos mesos.

● A l'any 87, l'Ajuntament crearà 30 places de personal laboral i 2 de funcionaris. La convocatòria d'oposicions es farà en breu.

● Se farà una zona verda a les Rotes Velles amb un pressupost d'uns dos milions i mig.

● S'acordà concertar una operació de crèdit per fer front als pagaments pendents de l'Ajuntament.

● Complint la sentència de l'Audiència Territorial, s'ha nomenat enginyer de camins de l'Ajuntament a Bartomeu Calafat, enlloc de Jeroni Sàiz.

El nou interventor serà En Gaspar Fructuoso Bokesa, ja que s'ha jubilat l'anterior interventor.

● Amb el lema "Alimentació adequada, salut assegurada", l'Ajuntament ha començat una campanya de salut escolar, dirigida a informar sobre els beneficis o els mals de determinats aliments. S'han editat uns 3.000 fullets, dos videos i publicitat a cartells, anuncis, etc.

Abans de fer la campanya varen consultar mestres i pedagogs del terme.

NOTICIES DE L'A

● L'Ajuntament posarà en funcionament un servei de Normalització Lingüística, contractant un licenciat que donaria classe i assessoraria l'Ajuntament. També farà una campanya amb col·laboració de l'OCB.

● També se posarà en marxa un centre d'informació dels drets de la dona, en col·laboració amb l'Institut de la Dona.

● Durant la darrera setmana de Febrer s'ha desenvolupat al Terme de Calvià la SETMANA DE L'ARBRE, patrocinada per l'Ajuntament amb la col·laboració de SECONA, que proporciona els arbres, considerant que aquestes són les dates més adequades per la zona.

Les activitats han consistit en la plantació de pins en les zones més afectades del terme, a càrrec dels escolars de totes les escoles del Municipi.

Aquest és el primer any que l'Ajuntament celebra la setmana de l'arbre.

● També ens comuniquen que l'Associació Cultural Pere Josep Canyelles, està constituint una coral i una escola de Ball de Bot, amb caràcter gratuït. Per inscripcions, poden anar al negociat de cultura de l'Ajuntament o a la mateixa escola de música.

També recorda que entre setmanes hi ha classes de música gratuïtes i obertes a tots els interessats.

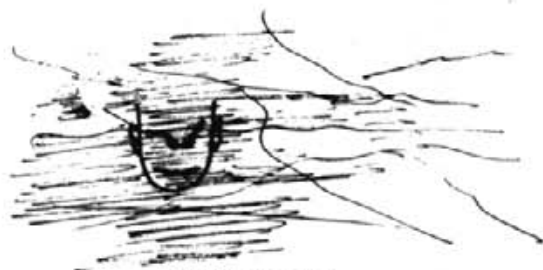
BAUZA

★ ELECTRODOMESTICOS

★ JUGUETES

★ OBJETOS DE REGALO

C/ Mayor. 34 CALVIA

COLLONADES

pel Comte Cràpula

Idò ja ho veis. A n'En Joan Costa, badant, badant ja li han llevat l'exclusiva de l'encontre d'En Felipe González i En Betino Craxi. Tothom en cerca tallada publicitària, mentre el nostre regidor de turisme se'n preocupava de cercar Na Maria per Sa Cuina (o sigui per Madrid).

Ara sabreu perquè ho dic:

- La Revista de Muro, Algebelí, en el seu número de febrer del 87, la darrera pàgina diu: MURO, PRESENTE EN LA CUMBRE GONZALEZ-CRAXI, afirmant que els murers varen ser els que feren possibles que les hores transcorregudes a la nostra illa fossin elogiades pels polítics: El GRUPOTEL, i el Director del Punta Negra són murers. Fa pocs dies s'han rebut felicitacions des de Madrid, per tant Muro i els seus representants han sabut quedar bé. Ademés reproduïx una fotografia dels presidents de Govern, feta per un fotògraf murer.

- Per altra banda la revista de Santa Margalida i Ca'n Picafort, anomenada Ca'n Picafort, a la pàgina 38 diu: PICAFORTERS DE SERVICIO EN LA CENA GONZALEZ-CRAXI, i diu que el Maitre d'un hotel de Ca'n Picafort, juntament amb el maitre de l'hotel Punta Negra de Palma (pren nota Joan Costa), varen dirigir el sopar. Hi intervingué també altre personal de l'hotel picaforter.

- I és que "el que no corre, vuela".

- Ja podem començar a pensar en un:

PUNTA NEGRA, COSTA DE MURO (O COSTA DE SANTA MARGALIDA)

Plomes Amigues

6

LA PART FORANA: UN MAL QUE VE D'ENRERA

Allò que ha fet que la Part forana -que aquí ja té premsa pròpia- assolís baldor i fesomies fou l'esponerós creixement de la ciutat, sobre tot si a la ciutat hi havia la cort del rei o els organismes administratius. Començà amb el moviment de les Comunes i més tard s'estengué fora de les ciutats, dins la ruralia. Això era a l'Edat mitjana. Els nostres padrins ja s'en rascaven la nafra.

Sóm anat a guaitar dins aquell Bestiari, una de les millors peces de tota la prosa catalana medieval, que és el Llibre de les bèsties -redactat a l'hivern de 1285- de mestre Ramon Llull, i en duc un parell de mostres de pinyol vermell.

Com que les teulades eren de vidre -com encara ara- i el qui parlava massa clar s'hi jugava la pell cada dia, Ramon es val d'un recurs invulnerable, el mateix que un altre il·lustre mallorquí, Anselm Turmeda, emprà en la Disputa de l'ase: Els animals. Uns animalots que parlen clar i català, tot dret, ja que no tenen pèls a la llengua, ni qui els ho talli per haver xerrat massa: Un dia "el lleó envià uns missatges al rei dels homes". "Aquest rei a qui vosaltres sots tramesos és hom qui confia massa en son consell e ha àvol consell e malvat, e de vils hòmens; e cascú de son consell cuida millis ésser rei que'l rei mateix, e ensems gasten son regne."

Això es diu tirar a ferir: Ramon, que coneix de prim compte tots els racons de la cort, assenyala tot dret amb el dit i retrata els grans culpables amb els trets enconfusibles del pica-soques: Els consellers intrigants, cobdiciosos, venals, mancats d'escrúpols, enfiladissos.

I ací compareixen els representants de les Comunes (i de les que seran més tard les parts marginals i foranes); al seu enfront, el rei, els consellers i els administratius formaran ben prest un cos tancat i tot esmís: "Quatre ciutats trameteren vuit prohòmens al rei, al

qual feien clams dels oficials, que teria en aquelles ciutats, los quals eren hòmens mals i pecadors, e destroïen tota sa terra (això era exactament el que aconseguia la cobdícia rampant d'aquells oficials). Los prohòmens pregaren lo rei per tota la universitat (universitat està ací en el seu sentit original encara, equivalent a confederació) de les ciutats que els donàs bons oficials".

Una vegada més el rei, que feia orelles de mercader, els va remetre al seu Consell: "E lo rei tramés-lo a son Consell, e dix que son Consell proveiria a lurs demandes". El sistema burocràtic que s'espolsa les mosques i no funciona mai: "Com los vuit hòmens foren denant lo consell del rei e hagren mostrada lur rab, lo consell del rei los représ fortment, car en aquell consell havien amics los oficials de les quatre ciutats, qui amb lur consell feien lo mal que feien, e qui dels diners que malament quanyaven los feien part. Aquells vuit prohòmens se'n tornaren sens que amb lo rei no acabassen".

El Consell idò donà la rab als oficials i una bona malmenada als prohòms que se'n tornaren acadussats i amb les mans buides cap a ca-seva tirant llamps i pestes contra el rei. Hom creuria sentir encara aquell xerrim ofegat dels missatgers anutjats retornants a casa, tot fellons, daixo-daixo, amb les mans buides i el mal gust a la boca.

El rei mentrestant, feia despeses per a reunir les corts, que no aclarien res, i, per a pagar la fam dels seus consellers, que no feien més que embullar la troca, no li quedava més remei que manllevar als jueus. De manera que el pobre rei no havia tesaur, e tota sa terra empobria per la gran messió que feia.

I Ramon sap massa bé que els mals consellers continuaran a viure dels mals consells que donaran al rei i dels entrebancs que posaran a les seves intencions condreteres i dels embulls que faran per a llevarse de davant tots els qui facin nosa.

Amb una intenció ben evident, i vàlida fins al dia d'avui, mestre Ramon posa al cap de les representacions foranes uns prohòms plens d'honradesa, respec-

tuosos del poder del rei i sense gens ni una mica de por sempre que es tracta de denunciar els abusos dels funcionaris. Trets dels animals, són aquests els únics humans que es mouen per les pàgines d'aquest capítol plens de transparència i de dignitat.

A més del flagell de les influències hi havia ja aleshores el turment de qual-sevol visitant de la cort o de l'oficina: L'antesala. El senyor rei es deixava veure quan ell ho trobava, i ben sovint passaven dies i dies abans de que ho trobàs: "Molts dies estegren los missatgers en aquella ciutat, abans que poguessen parlar amb lo rei, car aquell rei havia en costuma que no's deixava ver més que a tard, e per significança de noblesa tenia's car. Un dia d'esdevenç que els missatgers hagren estat tot aquell dia a la porta del rei, que no pogren parlar amb lo rei. Aquells dos missatgers foren molt despagats del rei, e foren ujat d'estar en sa cort". Clar que hi havia un sistema infal·lible per a obtenir una audiència. El mateix d'ara. I Llul·la sabia de cor: "Los missatgers foren venguts al palau del rei, e no pogren entrar per parlar amb lo rei, tro qui hagren logats los porters". Aixó de llogar -o subornar- porters és un ma que ve de vell. I dona bons resultats. Ja ho veis.

¿I no hi hauria a ciutat una oficina sense porters a que hom haja de dona diners, ni consellers que per diner no facin malvestat ni engany?

¿I no hi hauria un bon governant que no fos hom de lausangeries (de lligoteries), ni les veguers, jutges, batles o procuradors que sien orgullosos, vanagloriosos, avans, luxuriosos o injuriosos?

¿I no hi haurà un senyor ben enfilat o situat, a qui hom pugui parlar sense fer coa, i dir-li ses necessitats sense haver de llegir un paper, o fer-li avinent les queixes i agravis sense que s'enfotimi o s'enfobioli?

Es mal de creure. I encara avui sembla que hom deurà recórrer als animals que no tenen res a tèmer, per a fer arribar a dalt de tot els mal-de-ventres que li escriuen l'ànima.

De la curta estada a ciutat els animals, just igual que aquells prohoms, tornaran a la seva pleta zoològica i forana tots coa baixa amb unes conviccions ben poc optimistes sobre el capteniment del humans. El Leopard deia "que ell amava més ésser bèstia irracional, ja sia que no fos res après sa mort, que si era rei dels hòmens".

L'argument del Llibre de les bèsties és contundent. I actual. I ha trobat un excel·lent recurs en fer dir als animals tan clar i català certes coses que ningú, situat en el capcaracull, hauria mai suportat que hom li fes avinent

Es ben clar que la gent pervinguda i enfilada ha deixat de ser de la Part forana.

ANTONI OLIVER

COMESTIBLES

SIMÓ

Mayer, 80 CALVIA

|||

cerrajería

A. SOTOMAYOR

|||

es ferrer

des poble.

C. BON. NÚ. 102 - CALVIA - MALLORCA

TEATRE

Com ja s'havia adelantat a les "Xerrades de cafè", el grup S'Aigua Dolça va estrenar l'obra de Miquel Barrera, "Quin bordell !!". Va esser al local de la tercera edat de Es Capdellà, dia 22 de febrer.

Les localitats estaven totalment ocupades i havia gent dreta.

Poc a poc, i amb l'aparició dels novells actors, l'obra va recórrer els tres actes de que consta (plantejament, em bull i resolució).

No és objecte meu destacar ningú ja que em sembla tan important que un grup de gent faci qualque cosa en vers la cultura que a tots els que figuren al programa se'ls ha de destacar, primer, per tenir la voluntat de dur a felicitat la representació, després per haver-la duit amb tan bons resultats.

Amb la limitació que comporta un escenari no adequat per fer-hi teatre, dos decorats senzills però suficients, mitjans de megafonia i una il. luminació adequada a cada moment, va ajudar a descobrir totes les incògnites del bordell.

Crec que d'aquí a unes setmanes es representarà a Calvià. I també més envant, fins i tot a Ciutat.

Voldria acabar preguntant als organismes oficials i càixes d'estalvis es sensibilitzin en donar suport econòmic a aquests tipus d'esdeveniments; així aquests bons amics no es cansaran de predicar amb l'exemple.

Enhorabona.

P. J. Rubio

**Ultramarinos MIR y
Pescados Puerto de
Pollensa**

Tel. 67 02 08

C/ Ca Na Coca, 4.

CALVIÀ

JOAN SALVA

construccions

calvià

COSES DE CAPDELLÀ

Con puntualidad, de buen humor y aires juveniles, los jubilados de Capdellà acudieron a su Club el 21 de febrero a la 4 de la tarde. Sabían que dos cosas importantes les estaban esperando. Celebrar primero una fiesta con chocolate, ensaimadas y champán Delapierre, cedido gratuitamente por el representante de esta marca en Mallorca, por la amistad que le une con nuestro presidente, con la intención de inaugurar los flamantes muebles que han de adornar y equipar la sala, con otros no menos cualificados aparatos domésticos y de diversión: frigorífico, cafetera exprés, televisor, vídeo y muchos otros de pasatiempo, que para nuestra comodidad se han instalado, y para, al venir algunas tardes, encontrarnos a gusto. El segundo motivo era celebrar también la comedia en tres actos "Quin Bordell", de la que Miguel Barrera es autor y director, con un grupo de aficionados de esta localidad llamado "S'Aigua Dolça".

Estrenaron esta obra en honor nuestro en el escenario que la Delegación del Ayuntamiento tiene en este mismo local. Nos gustó tanto la trama de la obra por su cómico repertorio, como la representación por parte de los noveles actores que lo hicieron muy bien. Un detalle que merece ser

comentado, por curioso, ameno y práctico, es que al estar compuestas las mesas con dirección hacia el escenario, ninguno de los 120 comensales tuvo que levantarse de la silla para ver la representación. Otra cosa no menos importante en señalar, es el comedido interés que pusieron en organizar y preparar unas simpáticas señoras, señoritas y unos amigos los servicios con que teníamos que ser obsequiados.

Esta fiesta, la primera que hacemos en el local, merece ser considerada de grande. De grande, por estar presidida por el Presidente de la Comunidad Autónoma, D. Gabriel Cañellas, el alcalde de Calvià, Sr. Obrador, con algunos concejales y el administrador de Sa Nostra en esta localidad. A los que felicitamos por su presencia en este acto, y agradecerles la generosidad que han tenido con nosotros. De no ser así, no disfrutaría ese Club de tan maravillosos menesteres. Nosotros, lo que hemos puesto para que resultase grande, ha sido cariño, ilusión, fraternidad, deseos de grandeza. Palabras desprendidas desde un fondo mágico instintivo que nos asegura que si seguimos este proceder no nos faltarán ocasiones para celebrar fiestas, excursiones y pasar ratos alegres en este salón.

Julián Vicens.

GRUAS CALVIÀ
SERVICIO PERMANENTE

69 08 28 - 68 09 70
67 04 63

CALVIÀ-MALLORCA

PUB ROLLING'S
MUSIC-BAR "ES CASINO"
Ca'n Vich, 3 - CALVIA

► En Vicente Chinchilla (alias Pichi) fa feina d'aprenent amb el Ferrer del Poble, En Toni Sotomayor (pilota!).

Té preferències per les al.lotes rosses i el tumbet. Li agrada En Bruce Springteen i de tant en quan li agrada "sa marxa".

El donar gas a la moto és una brusca corrent en ell.

COTORREIG

► Rafel Tugores, expicapedrer i actual picapedrer a Cala Figuera.

Preferències: les motos i els canalons.

Reflexió: quasi totes les al.lotes de Calvià l'han decepcionat, menys Na?

La solució al proper número.

► En Miquel Herrera, fascinat per la paella, la música moderna i el "guisquet".

Fins que en el mes de maig que se'n va a servir a la pàtria fa de picapedrer.

► Xisco Esteve (Canijo) fa feina amb En Tità a un supermercat a Peguera.

Li agrada la música, col·locar-se un poc de tant en quan, i lligar-se senyorettes de 13 o 14 anys.

Té 21 anys i està un poc sonat.

Vicis: els caruts, beure i anar-se'n de "juerga".

Són els 4 "locos" del poble i els agradaria trobar una bona dona cada un.

A pesar de l'apariència són sumament pacífics. Ara bé, no tenen molta vergonya segons perquè.

Per més informacions al Pub de 6 a 9 (de les 6 de l'horabaixa a les 9 del matí).

MÉS NOTÍCIES

- I va d'emissores de ràdio. TAMBÉ DONAM LA BENVINGUDA A LA EMISORA DE L'ESCOLA DE CALVIÀ, QUE PODEU ESCOLTAR CADA DIMECRES ALS MIGDIES, EN EL DIAL 100 de la FM. Endavant al·lots, amb aquesta experiència!

- Sabem de bona tinta que enguany, de principi, se commemorarà la festa del llibre (dia 23 d'abril), amb alguns actes que seràn debutament anunciats, i que segurament inclourà la venda de llibres, d'una manera nova a Mallorca, que si va bé se posarà en pràctica a Palma. També hi haurà altres actes, perquè se pretèn que aquesta festa sigui sonada, ja que hi ha molt d'interès en fomentar la lectura.

no te'n

fotis,

cloti flotis

Aquest mes va de pensaments:

-Deixau que els nins s'atraquin a jo (els hi donaré una clotellada).

-El ca és el millor amic de l'home. (El ca s'estima més les cusses)

-L'home és l'únic animal racional. (En Reagan és l'excepció que confirma la regla).

- El fi justifica els mitjans. (Diuen tots els totalitaristes).

- Hisenda som tots. (Tots està molt content)

R.T.F.

Opinió

EL GABINETE DE PRENSA: LA VOZ DE SU AMO

SR OBRADOR

Por Juan Jiménez

El que los gabinetes de prensa de tal o cual entidad/institución terminen siendo voceros o comunicantes que hablan o escriben al dictado de quienes les paga es algo que no habrá que esforzarse demasiado por demostrar, y, sin ir más lejos el gabinete de prensa del Ayuntamiento nos hace fiel testimonio de la referida servidumbre saliendo al paso a un artículo mío con un comunicado inaudito que más abajo tendré ocasión de mostrar su debilidad argumental; pero antes de permitirme hacer unas precisiones preliminares:

1- Lamento que mis queridos socialistas del Ayuntamiento de Calvià no hayan tenido la gallardía personal de entrar directamente en el debate de la administración local y que se hayan refugiado tras el cobertijo asexuado del gabinete de prensa para más que argumentar amenazar, asustar, amenazar con posibles "acciones judiciales".

2- Resulta sorprendentemente bochornoso que el adalid de las libertades Sr. Obrador -de otrora; esté convirtiéndose en represor de las mismas al amenazar a un simple ciudadano con tomar acciones judiciales por el sólo hecho de ejercer unos derechos de opinión crítica sobre la gestión municipal de la que es sólo responsable el Sr. Obrador Moratinos, alcalde de Calvià.

3- Grotesco resulta el que el Sr. Alcalde utilice su gabinete de prensa para contestar el contenido de un artículo publicado en las páginas de Veïnats, y que haya hecho dejación de réplica para con otro artículo de mi firma con similar contenido y que fue publicado en la más influyente tribuna del Diario de Mallorca ("Rousseau, Marx y los socialistas de Calvià, DM de 14-II-87), otorgando fiabilidad a la

crítica con el silencio -"calla, luego otorga"- ¿es que aún poseen cierto sentido al ridículo frente al poder de la prensa regional?. Es obvio que el cinismo, la actitud demagógica y demás artilugios de la farándula la emplean los políticos, como el Sr. Obrador, con la ponderación requerida en función de la calidad crítica del auditorio que tiene delante y, claro está, el auditorio del Diario de Mallorca imposibilita hacer ciertos juegos histriónicos, como el que el Sr. Obrador ha protagonizado con su gabinete de prensa.

4- Mire Ud. Sr. Obrador, si no ha tomado acciones judiciales, administrativas o políticas contra algunos de sus conmitones concejales como por ejemplo contra el concejal-lotero; o contra la prevaricación del Sr. Manteca -no del cojo- sino de su concejal socialista (denunciado por mí en Diario de Mallorca de 14 de Enero); o contra su concejal también socialista Sr. Blázquez por grave irregularidad de cobrar sueldo de concejal y a la par cobrar sueldo de funcionario con exclusiva incluida; o ¿por qué no? contra Ud. mismo por haber propiciado una oprobiosa afrenta a la institución Ayuntamiento en el Affaire Jerónimo Saiz; en cambio, las pretende establecer contra un ciudadano que sólo está ejerciendo su derecho de crítica al poder.

Pasando a responder a los apartados sobre los que me hace precisiones y por lo visto donde "he falseado la realidad" -según Uds. claro-, les diré que toda crítica que realizo la suelo contrastar, bien con testimonios orales o bien con testimonios escritos, y así lo de la subida de la contribución urbana (independientemente de subidas de valores catastrales) CON RECIBOS EN LAS MANOS les presento uno, que he cogido al azar -perteneciente a una casa de Es Capdellà- y desde 4.885 p 16.843 existe un incremento de 344% en el tributo. Pero si esta fehaciente prueba no resultara suficiente, les remito al artículo que en el pasado Enero firmaba Antoni Rosselló en D.M. -el cual se limitaba a transcribir un comunicado de Unión Mallorquina explicando las causas de la ruptura

del pacto municipal- y en donde se decía que no estaban conformes con las subidas de las contribuciones urbanas, las cuales "se habían multiplicado por 2 y por 3. ¿acaso multiplicar por 3 no quiere decir lo mismo que un 300% de incremento?, ¿también emprenderán acciones judiciales contra los ediles de Unión Mallorquina por pronunciarse también en la misma línea?...

En cuanto a que si las calles de nuestro término no tienen tantos baches..., Por lo visto, también mienso. Mire por donde mis conciudadanos van a poder discernir si el que miente es éste que suscribe o quien se escuda detrás del gabinete de prensa del Ayuntamiento. Como botón de muestra le voy a marcar un itinerario que recorrí un día de Enero y en él todas las calles que engloba e inclusivamente todas necesitan arreglo de baches, o de trozos de pavimento levantado, hoyos y roderas, así, desde mi domicilio en Santa Ponça hasta la herrería de Calvià, les enumero taxativamente: Si salgo por Infanta Saura: agujeros, roderas... y si tiro por C/ Rey Sancho peor, puesto que los agujeros y roderas se transforman en depresiones y hoyos que hacen difícil el tránsito rodado. Ya bajando a la plaza de Santa Ponça se continúan las irregularidades y roderas, lo mismo que en la salida de la segunda rotonda (frente al Gigante) de mayor extensión y peligro. Si llegas a Calvià y coges por Ses Quarterades en el sitio donde han afincado el polémico monolito, también existen las irregularidades, lo que se continúa frente a las escuelas con un hoyo de bulto. Si te metes en la C/ Mayor de Calvià, ¡sobran palabras! calle remendada hasta la saciedad, en donde pasados unos meses los remiendos saltan y las roderas aparecen y vuelta a empezar. Lo que ha ocasionado que el pueblo que tiene un presupuesto que supera los 2.000 millones tenga la calle más ruin de casi toda nuestra geografía, donde las aceras están a nivel del "pavimento" -perdón por lo del pavimento- y si tomo por Hermanos Montcadas y Son Mir (terminando mi recorrido) idem de los mismo. Y así podría seguir enumerando calles y calles del resto del término que las tengo, pero para enumerarlas necesitaría consumir páginas y páginas de esta revista, lo que evidentemente no será posible.

Me aconseja ir a hablar con los vecinos de Son Ferrer y como soy considerado con los consejos que me dan, un día de estos me pasé y cual fue mi sorpresa pues nada más llegar leí una pintada que en grandes letras rojas se decía "Paco Obrador cacique" y ante esto, yo me pregunto o el que hizo la pintada no debía ser vecino de Son Ferrer, o existe otro Obrador distinto a nuestro alcalde, o en efecto, en Son Ferrer no están tan contentos con la gestión de la alcaldía com ésta desde su torre de marfil presume.

En cuanto a que existe "pura ficción o ignorancia" sobre el no querer ver los edificios del Ayuntamiento nuevo construido, o el Polideportivo, o la Plaza Nueva de Calvià. Si Uds. -los socialistas se empeñan iré al oculista por unas gafas fantásticas que me permitan ver edificios, polideportivos y plazas nuevas, donde a la sazón sólo había escombros.

Sobre si las negociaciones sobre los convenios colectivos que si no las "duu el batle". Hobre claro que D. Fco. Obrador como Alcalde de Calvià no las llevará pero, como secretario general de UGT ¿tampoco pintará nada en los convenios colectivos?. Y sobre las subvenciones sólo una mención, me contraron -y me reservo las fuentes, porque el País comienza a tener miedo del poder socialista- que una subvención millonaria (sobre los 5 millones), y con dos fuentes distintas y coincidentes que un miembro destacado del Psoc de Calvià había firmado abonos/recibos o entregas de material/construcción sobre una subvención que el socialista en cuestión la supuso dada meses antes de que se aprobara mencionada subvención en el Pleno municipal ¿a este acto de hipotecar actuaciones políticas, cómo le llaman Uds.?

Respecto a las prearicaciones, Ud. dice como el Sr. Guerra que es el producto de una campaña de la prensa contra el socialismo. Y de nuevo en los socialistas se repite nuestra más molesta etapa histórica coincidiendo con el mismísimo Carrero Blanco -descanse en paz- al que se le atribuyó aquello de la "prensa canallesca".

Añaden que "tampoc hi ha hagut cap denúncia de CCOO ni per hores extremes ni per ...", Sr. Alcalde me atrevo a indicarle el que vele por unas mínimas reglas de la deontología política, pues no se puede confundir a los ciudadanos desmintiendo hechos que todo el comité de empresa -incluso los de UGT lo atestiguan, como debe ser- que sí ha habido denuncias y como prueba le transcribo una que presentaron tres delegados de personal ante la inspección de trabajo y que textualmente dice:

"algunos de los itinerarios marcados por el Ayuntamiento resultan imposibles de ser cubiertos en la jornada normal, lo que obliga a la realización de horas extras no deseadas; han sido desatendidas las peticiones hechas para que se reorganicen los itinerarios de forma que puedan ser cubiertos todos ellos dentro de la jornada normal".

¿Si quiere Ud. otras pruebas sobre otras irregularidades laborales con gusto se la puedo suministrar?

Y para terminar contesto a su "Mai s'ha dictat frau de llei contra l'Ajuntament, la sentència de l'audiència es referia al Sr. Jeroni Sàiz", lacónicamente le diré que se lo discuta al brillante columnista y docto en leyes D. Andrés Ferret, del que transcribo literalmente refiriéndose al caso Sàiz: .. "algunas de las actuaciones del Ayuntamiento de Calvià, co-protagonista del desdichado affaire" (DM.21-12-86).

Por hoy nada más, mañana Dios dirá. Cordiales saludos.

Santa Ponça, 6 de marzo de 1986.

CARPINTERIA

CALVIA

Hnos. INSERTE

C/ TRANSFORMADOR, 5/N - TEL.

CALVIA - MALLORCA

Club de lectores de la biblioteca

El "Club de lectores" de la Biblioteca Municipal es va reunir el passat dia 12 de Febrer per segona vegada, a Capdellà, per comentar, com cada mes, entre tots els seus socis un llibre: aquest pic havíem triat Mirall Trencat de Mercè Rodoreda (1908-1983), una de les novel·listes més importants de les Lletres Catalanes Contemporànies. Entre les principals obres d'aquesta autora trobam Aloma (1938), El Carrer de les Camèlies (1966). La meva Cristina i altres contes etc... i sobretot hem de destacar La Plaça del Diamant, amb la qual assolí l'èxit més clamorós.

El nostre comentari es basà primordialment en tres aspectes: el tema de la novel·la, els personatges i l'estil.

El tema, la història d'una família catalana de Barcelona des dels primers anys del segle XX fins passada la guerra Civil. L'argument recull les circumstàncies personals d'aquests personatges, sense cap connotació política, perquè no hi ha, en l'òptica de Mercè Rodoreda gens d'enfasi "ideològic" sinó que és la peripècia individual, concreta, "humana" que hi pren preeminència i sobre aquest punt insistirem als comentaris, en una paraula podriem dir que l'obra reflecteix el "viure" quotidià d'aquests personatges en el seu món.

Després d'una breu anàlisi, tots els participants al col·loqui concluírem que l'argument en si mateix no és allò més important de l'obra, d'altra banda totalment intrascendental des del punt de vista de l'acció, sinó que l'veritable tema de la novel·la és el pas del temps. Mirall Trencat és una història de la nostàlgia, i, en definitiva, una història de la vellesa i de la mort.

Quant als personatges, l'opinió de la majoria fou que el seu gran nombre i la irrellevància dels mateixos complica la trama argumental: "t'hi perds", però aquestes característiques, pensà tothom no són casuals, sinó fruit d'una intenció clara de l'autora, ja que serveixen de suport a la novel·la i al personatge principal: Teresa Valldaura, qui és el "fil conductor" de l'obra. Dona voluntariosa que després d'assumir una nova classe social s'hi integra sense cap enfrontament. Els altres personatges no serveixen a Teresa sinó de "comparsa"; Sofia, la seva filla, té relleu tan sols en allò que es contraposa a Teresa; els nèts suporten a la novel·la el pes de la tragèdia i també l'alegria de la Sra. Valldaura.

Per a finalitzar comentarem breument l'estil de l'obra. L'estructura de la qual és clàssica, com a gairebé totes les novel·les de l'autora. Mirall Trencat ens presenta una estructura de triangle: Mare - dona - amant, repetida amb lleugeres variants i que permet establir relacions soterrades entre els personatges, sempre en un marc secret i fins i tot de vegades tortuosos: les relacions amoroses es plantegen com a impossibles.

La prosa és molt literària i descriptiva, un exemple que esmentarem per a posar de relleu aquesta característica fou el de la descripció de la casa, autèntic símbol, espai sagrat i mític, i dels objectes que en ella hi ha, de l'habitació de Teresa, etc... Es tracta en realitat d'una prosa del detall, atenció concedida als petits objectes. Aquesta descripció dels detalls els otorga tot el poder evocador d'un món perdut.

Quant al lèxic i l'estil assenyalarem que el grau de dificultats que comportaven no és molt gran, si bé hi ha algunes paraules de difícil comprensió. Ara bé, ¿no podria esser aquesta dificultat el fruit de la nostra situació lingüística anormal?, perquè hem de pensar que tot i que parlem i podem llegir el català sense dificultat, aquesta llengua no ens ha servit a la majoria com a habitual vehicle

de cultura, les nostres lectures fins fa ben poc no incluíen textos catalans i és per això que la nostra pròpia llengua s'ha reduït a usos col·loquials, i no és aquesta una paraula pejorativa, i per tant el motiu de les dificultats esmentades. El llenguatge de Mercè Rodoreda, en la nostra opinió aconseguix això tan difícil per a alguns autors catalans d'avui; la naturalitat, perquè en ell, norma i espontaneïtat troben l'equilibri, que fa la llengua fluïda.

Calvià, 11 març 87.

Magdalena F. Mulet.

Drogueria y Ferreria

CALVIA

MAJOR. 48 TEL. 67 01 81

Julian

FOTO ESTUDIO

Cl. Sor Rosenda - Calvià

BODAS

BAUTIZOS

COMUNIONES

*

REPORTAJES

Cl. Mayor. 27 Tel: 670464

1er Premi de
carrosses infantils "Les Popes"

1er Prem carrosses
d'adults "nores"

1er Premi de carrosses
d'adults "Els Sabaters"

2^{on} Premi de carrosses
d'adults : "Pati ambolles"

3^{on} Premi de carrosses
d'adults : "Pati ambolles"

2^{on} Premi de carrosses
infantils : "Musicals"

3^{on} Premi de carrosses
infantils : "Flanets"

MAGALUF: UN PEGAT DAMUNT L'ALTRE

Seria interessant fer un estudi zona per zona del que ha suposat l'impacte urbanitzador sobre la nostra sufrida natura. A falta d'especialistes que ho facin, jo donaré la meua opinió sobre una part de la zona més maltractada de tota l'àrea costera de Calvià: Magaluf.

Concretament vull parlar de la zona humida de Magaluf: Es Salobrar.

Un salobrar se forma per causa d'un estancament d'aigua salada mesclada amb l'aigua dolça que es va acumulant any darrera any per causa de les pluges. Però, com es pot acumular aigua salada fora de la mar?

Per causa del transport de material que duen els torrents fins a la costa se va acumulant terra i arena a la desembocadura, que els moviments de la mar van redistribuint. Segons el sentit d'aquests moviments de les ones de la mar se pot anar formant una barra d'arena que amb el temps podria acabar tancant una cala. D'aquesta manera un bocí de mar quedaria tancat dins la terra, com formant una llacuna d'aigua salada. La barra d'arena formada poc a poc s'aniria poblant d'espècies vegetals resistents a aquell tipus d'habitat i s'aniria consolidant i engrandint. Aquesta aigua salada que ha quedat estancada s'aniria mesclant amb aigua dolça de les pluges fins tornar d'un gust salobre. D'aquí el nom de salobrar. Aquesta aigua estancada, com qualsevol altra que hi estigui és un focus de moscards, si no se compta amb enemics naturals, com poden ser uns peixos anomenats gambúcies. Aquest tractament natural va ser el que es va fer a l'Albufera.

Molt bé. Fins ara tenim una zona natural, amb la seva vegetació, i la seva fauna completa.

Però pels anys seixanta arriba aquí el Sr. Fraga, aleshores ministre d'informació i turisme, i amb la seva espontaneïtat diu: "D'aquí deu anys

vull tot això ple d'hotels". I els urbanitzadors bèèèè, bèèèè! vengam a invertir i a especular. Com topem amb el Salobrar tot d'una topem amb els moscards, i venguen avionetes amb DDT, i venguen malalties pulmonars per als treballadors de la zona. I de cop, la solució! Eureka! Ja l'han trobada!. A omplir el Salobrar. Destrucció de la vegetació i de la fauna natural que el poblava i destrucció de la formació geològica i hidrològica de drenatge natural de la zona.

Els moscards no desapareixen i comença la investigació biològica d'aquests insectes, per tal de combatir-los d'una manera raonada i raonable.

Però, mentres, les aigües de la pluja segueixen baixant cap a la zona baixa i en no tenir el magatzem natural del salobrar s'escampen per la zona, inundant-la, provocant danys en les carreteres que travessen per davall, en els edificis... I a més els que comptaven amb poder tenir una gran extensió urbanitzable i especulable se troben en que la natura no actua debades: El Salobrar no admet edificacions, perquè no fa fort a davall i qualsevol intent s'enfoscarà amb tota facilitat.

Més tard sorgeix una nova idea: com els hotels s'han menjat la platja és necessari fer-la més gran i se comença el complicat engrandiment de la platja a base d'anar posant dics de ciment dins la mar i omplir l'espai d'arena. Així es destrueix flora, fauna i corrents marines.

Per evitar que les torrentades se'n duguin aquesta arena se crea un mur artificial que contengui la força de l'aigua de pluja. En el mateix hivern es produeix una tempesta que fa entrar les ones de la mar a darrera aquest mur, amb lo qual se crea un nou salobrar, però, en lloc de joncs i altres plantes se troba amb edificis, que inunda a les parts baixes.

Per a adobar aquest nyarro ja se pensa en la creació d'un torrent artificial que replegui les aigües i les torni a la mar.

Tot això acabarà, segurament, amb la creació d'un nou Salobrar, aquesta vegada, artificial. Mem si no ho haguessin pogut deixar així d'un principi.

Si hi ha intel·ligents entre els que decideixen la conclusió és clara: NO EMPRENYEU MÉS LA NATURALES, PERQUÈ AQUESTA ESPERA, PERÒ AL LLARG DEL TEMPS COBRA EL SEU PREU I AQUEST ES MOLT ELEVAT!

Pep Rubio i Terrasa

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE CALVIA I ES
CAPDELLA "LA VILA"

El passat dia dotze se va reunir en assemblea general l'associació per a tractar els següents punts de l'ordre del dia:

- Dimissió de l'actual Junta Directiva
- Elecció de la nova Junta Directiva
- Qüestió de la separació o no dels capdellaners de la associació.

Amb una petita assistència d'associats se varen renovar els càrrecs de la Junta Directiva quedant així com segueix

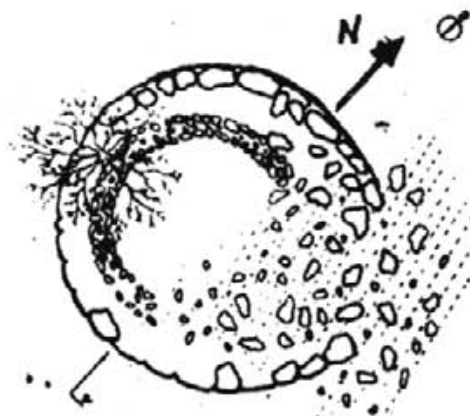
PRESIDENT Catalina Sastre
VICEPRESIDENT Miquel Gayà
SECRETARI Carme López
TRESORER Francisco Juan
VOCALS Margalida Cabrer
Biela Quetglas
Ramón Clar
Miquel Plasencia

El tercer punt va quedar pendent com a tema perquè resolgui la nova Junta.

GUIA DE CALVIA (XIV)

DIA "D" A SANTA PONÇA

Dominant Santa Ponça al costat de Llevant hi ha un turó cònic, i just darrera es veu una gran penya blanca. El primer és el Castellot de Na Morisca, i sols de sentir el nom ja li pruen les dents a qualsevol afeccionat a l'arqueologia, perquè un topònim així és senyal certa de talaiot. Efectivament, dalt de tot de la cuculla hi ha un talaiot circular.

Entre aquesta cuculla de 120 metres i la penya hi ha les restes d'un poblat talaiòtic, cosa ben comprensible tractant-se d'un emplaçament tan perfecte: arrezerat del vent de la mar, dominant una badia ben protegida amb aiguamolls on s'hi crien moltes aus acuàtiques -caça, pesca i ous a balquena- una acrópolis natural quasi inexpugnable... amb una paraula, si a un lloc així no hi arriba a haver-hi un talaiot hauria pensat que els nostres avantpassats eren com a pardals.

Aquesta devia ser una tribu molt poderosa i amb bon nivell de vida; a més de la caça i pesca tenien un port internacional just davant, de manera que els homes es devien dedicar a l'import-export, consignacions, hosteleria i turisme, comercialització de ultramarins, mentre que les dones... què vos he d'anar a contar?

I ja que parlam d'arqueologia i tot això, vos confessaré que cada vegada que pas per la placeta de Santa Ponça m'agafen unes rialles d'allò més vitenc, just de pensar en les cares que posaran els arqueòlegs del futur quan excavin les restes de la font que hi ha al mig, amb el monument a Betena-Saberquè. Jo no sé qui n'es l'autor, però a un costat s'hi veu una inscripció que diu "Parra-Torres". Un taxista de l'aturada de la plaça me digué que després de moltes hores de mirar-se la feta havia arribat a la conclusió que la "cosa" volia ser un niu amb ocellets (!). No sé si em prenien el pel o què, perquè els taxistes a vegades són una mica passotes, però a manca d'altre versió ho podeu contar als turistes, i qui no ho creu, que ho vagi a cercar.

A la Punta de Sa Creu hi ha el monument al desembarc de Jaume I el 1Q-9-1229, construït set-cents anys més tard per Tomàs Vila. Tot al voltant de la base hi ha una sèrie de relleus que mostren diferents escenes del desembarc i les primeres batalletes. Jo, què voleu que vos digui, sempre m'ha fet pensar amb els tebeos del Guerrero del Antifasss; just li manquen un parell de globus d'aquells que surten de les boques del personatges, dient: "A l'atac, que són pocs i covards!, Meam si atures aquesta, bergant! AAAARRGH!" i coses així.

I ara convindrà que imagineu que tenim l'Anell de Boken-Rau (un llibre que sortirà aviat) i podem viatjar per dins el temps, de manera que ens traslladam a la data que he dit abans.

Han desaparegut els hotels, plàstic i llaunes, la Caleta ha recobrat el seu aspecte natural i selvatge, els iots milionaris amb motors Perkins de dos-cents cavalls s'han convertit en galeres amb motors Sklaviks de dos-cents braços. Cada una d'elles remolca una tarida, una nau sense veles on viatgen els cavalls. Coques i naus menors borinegen entorn de les monstruoses aranyotes aquàtiques de les galeres. La més gran de totes s'acosta a terra, baixa la passarella i comencen a baixar homes; un d'ell és tan alt que passa d'un pam als més grans dels altres, dona ordres a dreta i esquerra, el sol fa saltar llambreigs del seu casc coronat per un grifó, que sembla viu, moguent-se remolest, enrevoltat d'espurnes daurades.

- (UN GRIFOOOO?).

- Si, l'animal mitològic d'aquest nom, una espècie de drac alat. Si en voleu veure un, anau a l'Hotel Rey Don Jaime, i al vestíbul podreu veure'n una reproducció -l'original és a Madrid, com tantes altres coses nostres- i un quadre monumental de Cristian Krekovic mostrant un Rei En Jaume d'allò més heròic i guaperas. (Un té la impressió que en qualsevol moment es posarà a cantar una ària amb veu de Helden-tenor).

Tornem emperò al lloc de l'acció. De sobte, d'un galera bota un almogàver, armat sols amb una espasa curta al costat i amb un pal en la mà, arranca a córrer terra endins tan de pressa que no arribam a veure clar què hi du. Se n'entra tot sol dins el bosc! I si fos un espia dels moros infiltrat a les nostres files?

- Ràpit, que dos cavallers els seguesquin!

- Encara no han desembarcat cap cavall.

- Doncs quatre homes a peu i dos ballesters, de pressa, que el perdrem de vista... què vos passa? Tu i tu, i voltros, aviat!

- Es que... el bosc pot estar ple d'enemics.

- I què heu vingut a veure el paisatge, malanats! Endavant he dit!

Es inútil, tothom fa el roncer, s'escauegen entre el trui de gent que desembarca els pertrets. Ara pasa una filera de peoners de dos en dos, duguent les cotes de malla dels cavallers penjades de pals que passen per les mànegues. El rei cerca la seva cota per tot, és bona de conèixer perquè és la més grossa. Però hi ha un problema més greu: li manquen quatre galeres! Quan partiren de La Palomera, anit passada, hi eren totes, i no hi ha hagut gens de maror que les pugui haver dispersat o afonades. L'home es pega tocs pel cap, això és un desgavell; fa formar una primera línia de ballesters i homes amb piques tancant l'istme de la petita península, per tal d'aturar un atac sobtat de la cavalleria mora sobre el nostre cap de platja. Convoca un consell de guerra d'urgència: Don Nunyo Sanç, Ramon de Montcada, Bernat de Santa Eugènia i el Mestre dels Templers, Bernat de Campaner i altres cavallers.

Passen revista ràpidament: tenim cent-cinquanta cavallers i vuit-cents infants. No és cap cosa de l'altre món, sabent que juguen a camp contrari! Però els peoners són els famosos almogàvers, muntanyencs del Pirineu, els guerrers més ferotges de l'Edat Mitjana, la primera infanteria professional d'Occident d'ençà de la caiguda de Roma, una trona tan agosarada que s'atreveix a enfrontar-se amb la cavalleria... i guanyar.

Com molta gent en situacions de crisi semblants, la cosa que més li preocupa al rei en aquests moments és la menys importan: A on dianxes és la seva cota de malla? Un rei no pot entrar en combat sense aquesta camisa que arriba fins al turmells, feta amb milers d'anelles de ferro

entreteixides, de manera que la més brunzent de les fletxes sols provoca un cop blau, i una llançada o espasada haurien de ser molt directes com per causar altra cosa que un hematoma, com a molt una fractura.

On és la meva cota? La batalla a put de començar i jo aquí mig en pilotes, això és una vergonya!

A la fi, quacú pensa amb el cap i troba una solució d'atzucac.

- Tengui, senyor rei, es posi la meva i comencem el Consell de Guerra, que no ens temerem i ja serà hora de dinar. Ja sé que no és de la seva talla, però val més això que res.

Qui ha parlat és Bertran de Naya, que segurament no sap que el pare de Jaume morí al camp de Muret duguent també una armadura que no era la seva. Ningú se n'adona del funest presagi, el rei se posa la pesada vestimenta i comença a parlar:

- Cavallers, no sabem què s'ha fet de les quatre galeres que ens manquen, jo soc partidari d'atacar ara mateix, amb elles o sense elles.

- Ah, no! -Nunyo Sanç està blanc de por- Val més esperar-les i no fer imprudències. No sabem quantes forces ha pogut reunir el rei de Mallorca, i per aquells turons de Gregal es veu llambregar moltes armes... i si ens tornàssim a Barcelona, eh, eh?

En aquell moment, esclata una immensa cridòria.

(Continuarà)

Pere Morey Servera

Panaderia

Ca'n Torxet

C/ Major, 3.

OLIVA

Xerrades i Cafè

A madò Antònia Nadal (Garruina) l'anàrem a veure un dissabte dematí, per poder treure a llum una vida modesta (tant que no sabia que dir-nos per poder relatar les seves vivències) i no absenta de dificultats i mals de cap, com a vegades dona la vida.

Va nèixer fa 76 anys al Serralet, on ara viu, la casa dels seus pares. De nina, era molt amiga de les Bujoses, va anar a ca les monges fins fadrineta, després, durant uns anys més, brodava amb 6 o 7 joveretes més coses que les monges les hi comenaven.

Com que la seva germana Maria era a França, ella hi va anar. Tenia un magatzem de fruita. No es va integrar massa a la vida francesa ja que desconeixia l'idioma.

Tornà al cap de 10 mesos a Calvià i al poc temps, un any o dos, al 1.930, es casa amb En Matgí de Sa Costa, que també havia emigrat a França on tenia un restaurant. Casats de fresc, se'n van de cap a Gat, un poble als Alps francesos (per cert, que el viatge en vaixell de Ciutat a Barcelona va ésser molt mogut pel mal temps que feia).

Als deu mesos té la seva primera filla, Na Magdalena. I al cop d'un any el seu home, En Matgí, es posa malalt dels pulmons. Aquesta malaltia l'impossibilita per a fer qualsevol tipus de feina i als 40 anys mor.

Tornam a França. Tenim a madò Antònia que, malgrat que les viandes del país no l'encantassin, ja comença a parlar el francès, cosa que romp un poc la barrera de la incomunicació. Per tenir la nina ve a Calvià. Quan torna a França, el seu home ha canviat el negoci i són a un altre poble. Arriba la malaltia abans esmentada i tornen definitivament a Calvià.

Aquí, com moltes altres famílies, fa el que se'ls presenta per tirar envant.

Té una altra nina, n'Antònia, quan la major té 12 anys.

Es fa necessari fer un incís que trenqui una mica el dramatisme de la situació. El Sen Matgí era molt alegre, i no se li va ocórrer altra cosa que organitzar l'enterro de la sardina, a finals dels carnavals. Pareixia que duien un mort entre els joves que hi participaven, i no havien fet més que partir, quan a l'autoritat no li va parèixer bé aquell esdeveniment i la cosa va acabar com la processó de la moixeta.

Ja viuda, ha ajudat a ca els sogres, a ca seva a sa mare, que era sastressa (va cosir fins els 80 anys). També ha col·lit a Ses Barraques, i un parell d'anys a cosit a ca les seves amigues, ses Bujoses.

L'amistat amb elles ve d'ésser veïnades i de que el germà de madò Antònia, En Joan, va fer de fuster a ca 'el Sen Bujosa, i es va casar amb Na Margalida, la que tenia la botiga davant Sa Granja.

Enx traslladam als moments actuals, i ens comenta que, malgrat alternar el viure a Ciutat i a Calvià, i haver-se avesat a la vida ciutadana, li agrada més viure a Calvià.

↑ Aquestes són les fotos de les "xerrades" del número anterior, que per qüestions tècniques no vèrem poder incloure.

Li encanta anar a jugar al bingo al Club de la Tercera Edat, i troba que ha estat una gran idea el montarlo. Va a les excursions que pot.

No ha viatjat més des de jovereta amb el seu home, però l'any passat va anar a Eivissa i, per primera vegada, en avió.

Passem a l'anecdota. Resulta que a ca-seva, com per tot arreu, tenien les seves gallines i quiques, idò una d'elles tenia ganes d'estar per la asa, fins que va desaparèixer; la cercaren per tot i no la trobaren. Un bon dia, una forta olor a carn morta va cridar l'atenció, sortia de la cambra del pis. Dins una alfàbia d'oli, tapada amb un pedaç de saqueta hi va haver la quica morta. en varen fer sabó de l'oli.

I una altra és que amb lo meruda i magra que és madò Antònia, mai ha estat massa menjadora. Quan el seu sogre va ésser mort, no li va quedar més remei que enganxar s'ase i dur-lo a passejar i que s'esbravés un poc, idò no li va passar res.

Poesia

PENSAMENTS

Som una llar sense foc
som un pou sense aigua
som una branca seca
som...,som...
No som

Te'n vas
poc a poc
amic.

I...no faig res.
La compassió
que em tenc
no la te vull comptar.

MARIA. març 87.

I tu, estés a l'ample,
mirant tranquil al cel,
recordant vells temps,
de glòria,
de temor,
de vida.

I tu, amagant la vida
que corr pel teu ventre,
fred i fosc,

Perquè ompls els meus ulls
d'una serena tebior?

A. T. U.

LA HONESTA GATA DE MESALINA

La descocada Mesalina, esposa del emperador Claudio, tenía una gata persa blanca y de ojos azules que respondía por Pomponia, y había sido regalada a la corte por el embajador de aquel lejano país. No era feliz en Palacio, pues ella hubiera deseado llevar una vida sosegada, tener un amo, gatitos y todas esas cosas que hacen las gatas bien nacidas. Pero allí no era posible. Entre el ir y venir de embajadores, moscones que venían a conseguir favores y prebendas, y sobre todo aquellas agitadas noches de orgía que organizaba la emperatriz, no era posible tener paz. Pomponia se pasaba la vida debajo de las mesas y acurrucada por los rincones, y les aterraba la presencia marcial de los militares oliendo a cuero y a mugre, que irrumpían en las estancias haciendo temblar hasta las columnas, con sus arreos de cuero tintineantes y gritando a voz en cuello ¡AVE! como si allí todos fueran sordos. Los senadores eran más relajantes pues se deslizaban con sus exquisitas sandalias, sus túnicas orladas de púrpura y se limitaban a cuchichearse complots al oído, cosa que a Pomponia le tenía sin cuidado. Pero ni unos ni otros le hacían en menor caso. Menos mal que en las cocinas una vieja criada se compadecía de ella y le guardaba restos de festines con los que podía olvidar su sobresaltada vida allí.

Lo peor eran las noches en que Messalina recibía, pues sus fiestas siempre acababan en bacanal. Su ama no le hacía el menor caso, demasiado ocupada en batir récords de permanencia en horizontal y otras invenciones. Cuando estaba en su fragor la orgía, los taburetes volaban y los tricliniums se hundían, Pomponia, horrorizada, se escondía tras una colgadura y pensaba que dónde había ido a parar. Suspiraba y se decía que en sus satrapías había harenes, pero que las cosas se hacían con más discreción y mucho menos ruido. El ruido la molestaba mucho, así como el olor del vinazo que corría a torrentes y los alaridos de algún esclavo al que traían

para divertirse aquellos romanos decadentes y que iban cortando a pedacitos entre el regocijo de la concurrencia. Era terrible aquello y Pomponia no se acostumbraba.

Hasta que un día llegó a la Ciudad Imperial Marco Polibio Craso, afamado general que defendía las fronteras y arribaba después de una aplastante victoria sobre los partos. Llegó a Roma en su carro de guerrero, y las doncellas y las que no, se apretujaban en las calles con cestillos llenos de pétalos de rosa para lanzárselos a su paso. Llegaba sudoroso, y las flores se adherían a su cara y a su pelo, pero era tal su euforia y tan perfecta la gloria que saboreaba que nada le importaba. De esta guisa llegó al Palacio del César para prosternarse ante él.

Claudio estaba en ese momento debajo de una higuera comiendo plácidamente los frutos recién cogidos del árbol, pues le importaba un bledo lo que pasaba en su casa. Algún asunto de estado aparte había llegado a la conclusión de que si se preocupaba por las cosas que sucedían allí dentro, acabaría volviéndose loco o teniendo que matar gente, y es sabido que Claudio era pacífico y además aspiraba a llegar a avanzada edad.

Por lo tanto Marco Polibio no encontró a su Emperador, sino que fue conducido directamente a los apartamentos de Messalina, que ya estaba confeccionando la lista de invitados de su próximo guateque. Esta, al levantar la cabeza y ver al miles gloriosus, que a pesar de llegar cubierto de sudor y pétalos era alto, robusto, macizo y de buena planta, en buena conocedora de material masculino, de una sola ojeada pensó que aquel ejemplar no podía faltar a su próxima fiesta.

Pomponia, según su costumbre (pues a pesar de todo era curiosa) observaba desde debajo de una colgadura de damasco, y sus azules ojos no se perdían detalle.

-Señora mía- dijo el esforzado guerrero hincando en tierra una de sus rodillas y quitándose trabajosamente el casco con plumero, lo que dejó al

descubierto una magnífica y asquerosa pelambarrera. -Señora, heme aquí a tus plantas, yo, tu servidor, que llega de Partia con cien victorias para Roma.

-Bueno, bueno...-dijo Messalina yendo al grano. -Eso ya se lo contarás a mi esposo... ¿Por qué no te vas a bañar para estar listo y dispuesto para mi fiesta? Tribuno, eres hombre aguerrido, eso salta a la vista, pero apesta...

Y la emperatriz se levantó, pasando una delicada y blanca manecita por la pelambarrera del militar, que, como no se había lavado desde su salida de Roma cinco meses antes, dejó pringosa y negra la regia palma.

Pomponia, al ver el gesto, cerró los ojos con resignación.

-Ya empezamos- se dijo. -Pobre hombre, ni descansar de su dura campaña le van a dejar. Ayyyyyy...

Ya se le había escapado. Ya había delatado su presencia con su ay lastimero. El tribuno, que se estaba poniendo nervioso pues veía lo que se le venía encima y era hombre prudente, pensó que ya le habían bastado cinco meses con los partos y haber salido indemne, y que tentar a la suerte una vez más era suicida. Además a él le gustaban gorditas y rubias y Messalina era morena y delgada. Por eso, al oír el maullido de la gata a unos dos metros de donde él seguía hincado le dio la idea de cambiar de conversación.

-Desde luego, mi señora, que iré a lavarme en cuanto pueda... Pero es que no he tenido tiempo... Oooh, qué delicioso animalito tenéis... Ya me habían dicho que érais de gustos exquisitos... ¿Puedo verlo de cerca?

A esto. Pomponia, a quien le había caído bien desde un principio la futura víctima de su ama, salió de detrás de la cortina raho enhiesto, haciendo mil zalemas y abriendo mucho sus ojos azul porcelana para que brillaran a la luz. Se acercó al esforzado guerrero ronroneando y le puso una peluda patita encima de la sudorosa rodilla, a la vez que ronroneaba más y más fuerte.

-¡Oh!-dijo el miles-.Es un gato como los que tenemos aquí,pero con mucho más pelo...

-Sí,es una gata persa,-contestó cada vez de peor talante Messalina al ver que se le hacía tan poco caso,y su piececito empezaba a repiquetear peligrosamente sobre el pavimento de mármol.

Pomponia,encantada de encontrar a alguien que le hiciera caso,aunque estuviera tan sucio y maloliente,se le empezó a subir al tribuno por la cota de cuero hasta llegar su hombro desde donde se frotó contra su rostro,poniéndose hecha un asco de polvo,sudor y pétalos de rosa.El hombre la acariciaba y recordaba que cuando niño había tenido un gato,romano y vulgar,que un tío suyo le trajo del Sumenio y que cazaba unas ratas como conejos.Pero aquella gatita era de otra clase.

-¡Ya está bien!!Por Venus!-estalló Messalina.-Tribuno,¿os molestáis de mí?.¿Habeis venido a verme a mí o a mi gata?

-¡Por Marte!-estalló a su vez Marco Polibio poniéndose en pie bruscamente con la gata en el hombro, harto ya de aquella fémica pesada e insistente.-¿Dónde está mi señor?!-gritó con los ojos llameantes y caso al borde de la histeria.-¡Quiero ver a mi señor Claudio!

-¡Por Jano Bifronte!-exclamó con voz tronante el emperador entrando con un higo en la mano.¿Es que no se puede estar tranquilo en esta casa?!.¿Qué son esos gritos?

Marco Polibio e volvió a hincar y a soltar su retahíla de las victorias contra los partos.Mientras,el coturno dorado de Messalina se estrellaba repetidamente en el suelo,presa de un incipiente ataque de nervios.

-¿Y qué bicho lleváis ahí en el hombro,tribuno?-preguntó despistadamente Claudio.

-Señor,es una gatita de vuestra esposa,animalito encantador...

-¿Os gustaría quedaros con él?-preguntó Claudio.-Aquí no hacemos más que pisarle el rako todo el día...

-¡Oh,sí,mi señor,me gustaría mucho!.Me encantan los gatos,me recuerdan mi lejana infancia.Me la llevaré a mi quinta de la Vía Apia,que tiene un gran jardín,y allí será feliz.Será un lugar más apropiado para ella...

A estas alturas la emperatriz estaba de bruces en un triclinium,dando patadas y mordiscos a los almohadones.

-¿Qué le pasa a vuestra regia esposa?¿Se encuentra mal?

-Nada,nada,no os inquietéis,mi fiel Marco.A veces hace cosas raras.Y ahora,por vuestro bien,iros.Ya os propondré en el Senado para algo...

Y el bravo militar vencedor en cien lides se fue de allí aliviado y contento,haciendo arrumacos y dando besitos a Pomponia,que no cabía en sí de gozo.Unos conmlitones que afuera esperaban a su jefe y amigo,al verle salir tan arrobado creyeron que había conseguido algún favor de Messalina,y le hicieron bromas bastas y soldadescas.Pero éste ni siquiera les miró.Montó en su carro triunfal y ordenó a su auriga que le condujese a su villa,donde le esperaba un baño tibio y su esclava favorita,una rubia gordita y además amante de los animales.

Y aquí acaba esta historia de la Roma corrupta y decadente.Pomponia pudo vivir una existencia normal y feliz,tener tranquilamente preciosos gatitos que trepaban por los arcos castrenses de su amo,y,lo que es más importante para cualquier gato o perro,unos amos cariñosos y la tripa siempre llena.

SOCORRISME

• **FERIDES.** - Són lesions traumàtiques amb secció de la pell acompanyades o no de lesions als teixits musculars.

Tipus.- Punxants: produïdes per estilets, ganivets, agulles, etc.

Incises: produïdes per instruments tallants i esmolats.

Contuses: per un cop amb la vora de la pell irregular i magolat.

Perills.- L'infecció i l'hemorràgia.

Ferida greu.- Si és extensa, profunda i s'acompanya de "shock".

Ferida lleu o ximple.- Si és superficial i poc extensa. No obstant una ferida lleu pot tenir gravetat si els òrgans de baix ella poden ésser lesionats, sol ocórrer a les ferides contuses.

• Actuació a ferides lleus.-

1.- Rentar-se les mans.

2.- Rentar la ferida amb aigua i sabó amb gasses, llevar els trossos de fusta o terra amb pinces bullides 15 minuts.

3.- Desinfectar amb mercromina, si sangra es cobrirà amb gasses però sempre que sigui possible es deixarà descoberta.

• A ferides greus.-

1.- Posar al descobert la ferida, tallant la roba sense tirar de la de damunt i molt suaument.

2.- Col·locar un apòsit estèril o net damunt la ferida.

3.- Traslladar el ferit a un centre hospitalari.

• Ferides a la boca i al nas.-

Inclinar el cap endavant per no enviar-se la sang.

Posar cotó amb aigua oxigenada al nas i si dura molt de temps, anar al metge.

• Ferides als ulls.-

Solen ésser molt doloroses, sols es cobrirà amb un apòsit i es traslladarà a la persona a un oftalmòleg per un tractament específic.

• Ferides a l'oïda.-

Al pavelló auditiu: neteja i desinfecció amb mercromina. Si està esqueixat, anar al metge per fer una sutura.

Si sangra pel conducte auditiu (per un cop), es traslladarà amb molta de cura, al centre hospitalari més pròxim. (Pot haver fractura de crani).

Totes les ferides poden tenir gravetat si es produeixen hemorràgies intenses

• HEMORRAGIA: és tota pèrdua de sang.

Tipus: Externa.- si va a l'exterior.

Interna.- si queda dedins.

A més, poden ésser:

H. arterial: sang vermella i surt a ritme de pols.

H. venosa: sang obscura i surt uniformement.

H. capilar: (o en llençol) quan és una superfície ampla i te molts de puntets per on surt.

Tota hemorràgia s'ha de considerar greu, encara que l'arterial és la més perillosa ja que la pèrdua de sang més amunt de litre i mig, duu al pacient a l'estat de "shock" i produir la mort en poques hores.

Conducta a seguir:

- Actuar amb rapidesa.

- Comprimir la zona per on sagna.

- Taponament, en la mateixa ferida amb teles netes.

Si després de 5 minuts de compressió la ferida segueix sagnant, no s'han de retirar els apòsits, sino posar altre damunt i seguir comprimint.

Els torniquets són armes de doble tall perquè poden dur a una lesió posterior més greu. Sols se posarà en cas d'una gran pèrdua de sang, i sempre acudint urgentment a un hospital.

R.G.

RADIOGRAFÍA DEPORTIVA

Febrero, 87.

Ya tenía ganas ya, durante toda la temporada, de escribir una "Radiografía" con algo más de optimismo que en las precedentes, y esta vez es así, pues en el finalizado mes de febrero, si bien los resultados no puedan considerarse como positivos, tampoco han sido negativos, por lo menos a como ya nos íbamos acostumbrando muy a pesar nuestro, al hacer el balance de final de mes de añadir más puntos a la cuenta negativa. No sabemos si ha sido el cambio de entrenador, si ha sido el jugar al fin en casa o si las dos cosas a la vez, el caso es que en tan solo dos jornadas, siendo los mismos jugadores, el equipo ha dado un giro de 180°. Kepito, no sé porqué será, pero se juega con otro aire, se juega para anar, convencidos de que pueden hacerlo, se juega con alegría, al primer toque, abriendo juego por los extremos que es el fútbol más vistoso y efectivo. Si este milagro (pues un milagro parece), se debe al nuevo técnico, bienvenido sea y que continúe así, y si el jugar en "Moferès" ha influido algo, bienhallado también y a ver si a partir de ahora los equipos visitantes se lo piensan más de dos veces antes de intentar puntuar a nuestra costa.

AVV

la vila

entre tots la farem amunt

De los cuatro partidos disputados en el mes de febrero, se han empatado dos, ganado uno y perdido otro.

De los cuatro partidos disputados en el mes de febrero, se han empatado dos, ganado uno y perdido otro, de la siguiente manera:

No se empezó muy bien pues en su primer desplazamiento se perdió por 2-1 contra el Isleño. En el siguiente partido recibe, todavía en Sta. Ponça, al Ferreries, equipo que, sin merecerlo, se llevó un punto, pues el único tiro a puerta lo efectuó al ejecutar un rigurosísimo penalti que el árbitro tuvo a bien obsequiarle. Total 1-1. en su siguiente salida empató 2-2 contra el Escolar de Capdepera; con lo que enjugó el negativo del domingo anterior. Y en el último partido del mes, ya ya en el Municipal de Moferès, recibió al Murense al que se venció contra todo pronóstico por un rotundo 4-0, recibiendo, al retirarse a los vestuarios, una gran ovación por parte de sus adeptos. Insisto, ¿sería el técnico, sería el campo? Lo cierto es que de seguir así puede salir de la apurada situación en que se halla.

Como anecdotario señalemos que en el tercer gol, Seguí, nuestro buen portero, exclamaba dando saltos de contento: "és es camp, és es camp!". O lo de aquel aficionado cuando nuestros defensas sacaron por dos veces el balón de la misma marca de gol, dijo: "si esto nos pasa en Sta. Ponça, nos meten dos goles".

En resumidas cuentas y sin intentar lanzar las campanas al vuelo, el equipo ha cambiado para mejor, esto es indudable, y lo que es de desear es que no sea un espejismo o flor de un día, y que hasta el final de la competición continúe así a fin de lograr su permanencia en la categoría por méritos propios y no esperando fallos de terceros como casi cada temporada, o basándose en la reestructuración de la 2ª División B.

Que así lo veamos.

S. Barceló.

C.D. CADE PEGUERA

El Cade Peguera sigue luchando en busca de poder clasificarse para disputar la liguilla de ascenso a Tercera División. Ahora quizás sea uno de los mejores momentos para poder intentar lo que ya muchos aficionados desean: ascender a Tercera.

Si cuando empezó la liga las cosas no marcharon todo lo bien que aquí se deseara, ahora parece que el equipo funciona, y que el Mister puede contar con todos los jugadores, algo muy importante para estas aspiraciones, ya que no todos los equipos, cuando tan sólo faltan ocho jornadas, pueden decir lo mismo. Pienso que en esta ocasión la fortuna ha estado de parte del Cade.

Además de todo esto, se están haciendo una serie de reformas en la infraestructura importantísimas: en el mismo campo (vestuarios nuevos), bar, frontón, una pequeña grada y un parking que facilite el acceso a los simpatizantes.

Todo esto debe de agradecerse, creo yo, a la gran labor que está realizando el Presidente del club, Sr. Luis Carrasco, que tantas y tantas horas dedica para obtener mejoras en beneficio del club. Si unido a este trabajo, la lucha de los jugadores en el campo cada domingo consigue el ascenso, nos encontraremos con un éxito total.

Aupa Cade!

V. Moreno

Juguetes Gual

C/. Mayor, 16

Tel. 67 01 90

Calviá - Mallorca

IIIer. TROFEU A LA REGULARITAT

REVISTA VEÏNATS

Nombres	Partidos	Puntos
1º Quico	24	35
2º Bezares	24	35
3º Kubalita	25	33
4º Seguí	22	32
5º P. Antonio	19	23
6º Thomás	19	22
7º Nico	17	21
8º Fernando	15	17
9º Carrasco	16	17
10º Oviedo	17	17

3ª DIVISION

SP. MAHONES	26	20	3	3	60	15	43	*15
Constancia	26	14	6	6	50	23	34	*8
At. Baleares	26	14	6	6	55	35	34	*6
Badía	26	12	9	5	38	27	33	*7
Alaior	26	11	9	6	43	24	31	*3
Portmany	26	12	6	8	41	32	30	*2
Sta. Eulalia	26	10	9	7	41	26	29	*5
Alaró	26	11	7	8	39	46	29	*3
Ibiza	26	10	7	9	30	25	27	*1
Manacor	26	11	5	10	48	42	27	*1
Santanyí	26	9	8	9	26	41	26	
Hospitalet	26	9	7	10	27	31	25	-1
Montuiri	26	8	7	11	23	31	23	-3
Son Sardina	26	6	11	9	19	27	23	-3
Ferrières	26	6	10	10	22	28	22	-2
Murres	26	9	4	13	32	44	22	-2
Calviá	26	4	10	12	30	36	18	-12
Escalor	26	5	7	14	25	54	17	-7
Sóller	26	3	9	14	22	50	15	-11
Isleño	26	3	6	17	15	44	12	-10

Regional Preferente

STA. PONÇA	25	16	4	5	57	24	36	*12
Llosetense	25	14	5	6	37	21	33	*9
Alcúdia	25	11	8	6	35	20	30	*6
Cade Peguera	25	12	5	8	41	26	29	*3
Pollença	25	13	3	9	40	30	29	*3
R.L. Victoria	25	12	5	8	49	35	29	*3
Andratx	24	11	6	7	38	25	28	*4
Campor	25	8	12	5	19	19	28	*4
Artá	25	10	7	8	32	32	27	*3
Margaritense	25	11	3	11	30	37	25	*1
Ses Salines	25	9	6	10	42	53	24	-2
Cardener	25	8	6	11	28	34	22	-2
Arenal	25	8	6	11	27	34	22	-4
Espores	25	7	7	11	38	43	21	-5
Porto Cristo	25	8	3	14	34	41	19	-7
La Unión	25	6	5	14	28	42	17	-9
Felanitx	25	6	5	14	23	40	17	-9
Cultural	24	3	6	15	22	64	12	-10

2º TORNEO DE DOMINO BAR LA BODEGUILLA
DEL 20-01 AL 12-02-87

La gran participación y asistencia de amigos ha sido lo más destacado de un torneo del cual todos los participante han salido satisfechos del desarrollo del juego. Se presentaron dieciseis parejas, se enfrentaron entre ellas quedando diez eliminadas, las otras seis jugaron el famoso Play-off y de ahí salieron los actuales campeones, que son los hermanos Bermúdez.

La clasificación quedó de la siguiente forma:

1º.-Bermúdez I-Bermúdez II	35	puntos
2º.-Egea - Alarcón	33	"
3º.-Eugenio - Ventura	32	"
4º.-Andrés - Pepe	31	"
5º.-Juan - Pedro	30	"
6º.-Fidel - Polo	28	"
7º.-Miguel - Daniel	21	"
8º.-Torote - Vaquilla	20	"

9º.-Rafael -Alonso	18	"
10ºBoni - Tito	17	"
11º.-Mel Pto - Andrés Pto	17	"
12º.-Toni - Paco	17	"
13º.-Bermúdez III-Salero	13	"
14º.-Gregorio-Triky	11	"
15º y 16º	descalificados	por no presentarse.

El día 14-02-87 se efectuó la entrega de trofeos con una cena de la que todos pudimos degustar de la variedad de tapas que ofrece dicho bar.

Todos los participantes recibieron una bandeja como recuerdo de su participación.

Al Sr. Juan Cledera, propietario del bar, sólo le puedo dar la enhorabuena y decirle, si, señor así se hacen las cosas, para ti un CHAPEAU.

V. MORENO Peguera

"la Caisa"
a Calvià

Papeleria
& Kiosco

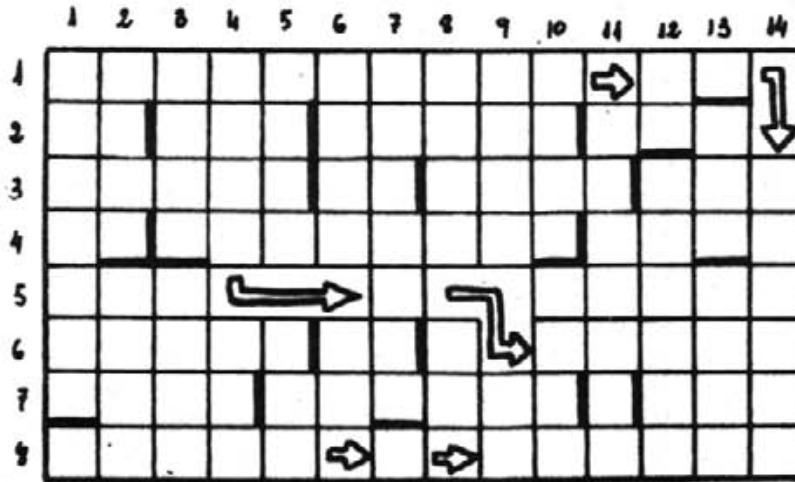
C/ Mayor

CALVIA

De la revista el Mirall:

EL MIRALL-GRAMA

BERNAT J. AMENGUAL

És com un encreuat però el final de cada mot s'assenyala amb una barra gruixada i quan hi ha una frase, les fletxes indiquen la direcció de cada paraula. En acabar, cerqueu el nom d'aquesta revista, MIRALL, en diagonal.

HORIZONTALS

1: Poble mallorquí. 2: Preposició. Planta herbàcia amb tiges de les quals s'extreu una fibra tèxtil del mateix nom. Propietats territorials exemptes de tota càrrega o impost. De quina manera. 3: Cova, caverna. Arbre ulmaci de fulles petites asimètriques. Ungla aguda i encorbada d'alguns animals. Cilindre buit més llarg que ample. 4: Exclamació. Cotxe de cavalls de cerimònia. Coca que es fa a Mallorca amb ametlles. 5: Tros de suro que recobreix el forat d'un recipient. Continuació del 4 vertical. Germà de Moisès. 6: Poble de Mallorca. Article nominal. Xifra romana. Continuació del 4 vertical. 7: Instrument músic de corda antic. Crustaci marí de closca globosa i potes llargues. Consonant. Illa britànica del mar d'Irlanda, capital Douglas. 8: Dos pobles mallorquins que fins fa pocs anys formaven un mateix municipi.

VERTICALS

1: Relatiu a les plantes. Consonant. 2: Inscripció de la Creu de Jesucrist. Foraster, forà, d'altri. 3: Revista mallorquina que fins l'any passat editava l'Obra Cultural Balear. Porció, tros, bocí, fracció. 4: Gran i magra. Poc vist. 5: Vendre sense cobrar al comptat. Au palmípeda. 6: Màquina d'afaitar de tall molt fi. Terminació verbal. 7: Caritat que es fa per socórrer un necessitat. Xifra romana. 8: Fruits de la noguera. Símbol químic del manganès. 9: Any escolar, temps en què s'han d'aprovar determinades assignatures per juny o setembre. Gos. 10: Antena d'un molí de vent. Raïm despullat de grans, barbusca (al revés). 11: Petita massa dura de matèries fecals evacuades. 12: Nota musical. Entarimat que forma una plataforma més alta que el paviment. 13: Vocal. Que no pot parlar. País asiàtic, al golf del mateix nom, la capital del qual és Masqat. 14: Continuació de l'1 horitzontal.

DIAGONAL

Nom d'aquesta revista: MIRALL.

Mirall (comença a la M de 6 horitzontal i 8 vertical)
DIAGONAL
nany.
garr. 12: Do. Tarrina. 13: E. Mur. Oman. 14: Bo-
8: Nous. Mn. 9: Curs. Ca. 10: Aspa. apaR. 11: Ca-
Rat. 5: Fiat. Oca. 6: Raor. Et. 7: Almoia. 1.
1: Vegetal. P. 2: INRI. Aile. 3: Lloc. Part. 4: Alta.
VERTICALS
R. Man. 8: Petra i Ariany.
Aaron. 6: Alard. En. M. Prima. 7: Lira. Cranca.
Om. Urpa. Tub. 4: El. Carrota. Gaió. 5: Tap. 1.
1: Vilafranca de. 2: En. Lli. Alous. Com. 3: Gruta.

SOLUCIÓ

SOPA DE LLETRES

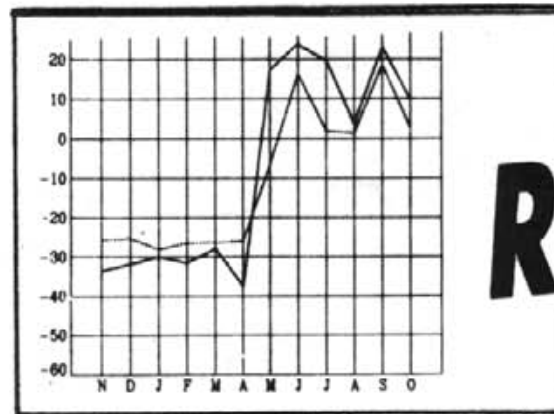
10 nacions d'Àsia. Amb les lletres que sobrin podrà fer una frase.

SOLUCIÓ:
FRASE: Dacca és la capital del Bangladesh.
Àrabia, Corea, Índia, Israel, Japó, Liban, Síria, Tailàndia, Vietnam, Xina.

JEROGLÍFIC

El gra gruixat és xerec, el...

SOLUCIÓ: gra fi, car (gràfica; R).

La Caja de Baleares ofrece a los poseedores de la Tarjeta VISA de "Sa Nostra" un SEGURO DE ACCIDENTES DE 15.000.000. ptas.

SEGURO DE ACCIDENTES DE VIAJE
Cubre a todas las personas que viajen por cualquier lugar del mundo, con billetes adquiridos con la Tarjeta VISA de "Sa Nostra", hasta un máximo de 15.000.000 de ptas. por viajero, en caso de fallecimiento por accidente. Tope máximo conjunto 250.000.000 ptas.

SEGURO DE ACCIDENTES DEL TITULAR
Cubre al poseedor de la Tarjeta VISA de "Sa Nostra" cualquier accidente por un importe de la cantidad asegurada con su Tarjeta durante los últimos doce meses, hasta un máximo de 250.000.000 ptas.

**CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"**

VIAJE SEGURO CON LA TARJETA VISA DE "SA NOSTRA"

